

ere oppe i de fire Snese, kan jeg ikke erkende, at det er at vente saa forfærdeligt længe. Men for øvrigt vil jeg henstille til det ærede Medlem at lade mig bestemme, til hvad Tid jeg ønsker at tage Ordet her i denne Sal. Naar det ærede Medlem vilde give en Forklaring af, hvorfor jeg havde ventet saa længe, indrømmer jeg, at det ærede Medlem kan have store Betingelser; naar han bevæger sig i Fantasiens Verden; om han ogsaa er Tankelæser, det forholder jeg mig dog noget tvivlende overfor. Det ærede Medlem sagde, at jeg kom bagefter med mine Udtalelser. Nu har jeg jo oplyst, at jeg adskillige Dage, før det ærede Medlem havde Ordet, havde paatalt disse forskellige Ting, som det ærede Medlem omtalte i Lørdagsmødet. Naar det ærede Medlem sluttede med at opfordre til Nedsættelse af en Kommission, vil jeg minde om, at, om jeg end ikke foreslog dette, udtalte jeg dog, da jeg havde Ordet, at jeg forventede og haabede, at de anvendte Materialier og Arbejdets Udførelse maatte blive undersøgt af sagkyndige Folk, og at der maatte blive forlangt det samme, af hvem Arbejdet saa end var udført. Det er altsaa det ærede Medlem, der kommer bagefter ved at gentage det, jeg for nogle Dage siden har sagt. Hvis det ærede Medlem saa vil sige, at han dog i Forvejen eller for en Tid siden havde paatalt disse forskellige Forhold i sit Blad, skal jeg gøre ham opmærksom paa, at jeg længe forud for den Tid har holdt Overværgeraadet à jour med disse Forhold. Det forekommer mig derfor, at dette Ting maa kunne forstaa, at dette ærede Medlem savner reelt Grundlag til at falde over mig for denne Sags Skyld.

Saa sagde det ærede Medlem noget om Socialismen og bl. a. dette, at den efter hans Mening vil vokse organisk ud af det nuværende Samfund. Det er ogsaa en ny Lære. Maa jeg henvise det ærede Medlem til at læse, hvad Gustav Bang har skrevet i „Social-Demokraten“ for 18. Juni 1905. Der har han nemlig skrevet: „Ganske modsat for Arbejderen. For ham er det selve den besiddende Klasses Eksistens, der er Dødsfjenden, fordi den for ham betyder Udbytning, Underkuelse, Degradation“. Det er saavist noget ganske andet end orga-

nisk Udvikling af det nuværende Samfund. Jeg kan ogsaa henvise det ærede Medlem til at læse „Social-Demokraten“ for 9. August 1898, hvor der staar: „Byer, Huse, Jord, Fabrikker, Værksteder, Samfærdselsveje og Skoler maa ophøre at være Særeje . . . de maa blive Fælleseje . . . Ekspropriation er Midlet“. Det forekommer mig ogsaa at være noget ganske andet end organisk Udvikling af det nuværende Samfund.

Effersøe: Jeg skal tillade mig at omtale nogle Sager, til hvis Fremme den færøske Befolkning gennem sin særlige Repræsentation Lagtinget har ønsket Tilskud fra Statskassen. Lagtinget har i dets for kortere Tid siden afsluttede Samling ligesom i flere tidligere Samlinger bl. a. beskæftiget sig med Spørgsmaalene om Samfærdselsvæsenet og om Undervisningsvæsenet.

Hvad Samfærdselsmidlerne angaar, staar det mig klart, at vi Færinger ikke kunne naa den fornødne Udvikling, medmindre Forbindelserne saavel med Omverdenen, særlig med den herværende Del af Kongeriget, som indenfor Øerne blive grundigt forbedrede. Historien har vist os, hvorledes Øernes isolerede Beliggenhed og vanskelige Naturforhold gennem Aarhundreder have umuliggjort al Fremgang, ja, endog gjort det vanskeligt for os at bestaa og at undgaa at gaa til Grunde lige som Nordboerne i Grønland. De smaa Øer ligge langt ude i et uroligt Hav, som det var meget vanskeligt at befare med Fortidens Fartøjer. Indtil for omtrent 50 Aar siden indlod man sig overhovedet ikke paa at besejle dem undtagen om Sommeren, og det var tilmed kun nogle ganske faa Rejser, der blev foretaget aarlig. Hele den øvrige Del af Aaret laa de ganske for sig selv uden nogen Forbindelse med Omverdenen. Det dansk-norske Rige, som Øerne tilhørte, havde ikke Kraft nok til at vedligeholde den fornødne Forbindelse, skønt der blev gjort alvorlige Forsøg derpaa. Monopolhandelen, som i sin Tid var en Nødvendighed, men som formentlig blev opretholdt for længe, nemlig indtil 1856, gjorde for øvrigt enhver Fremgang umulig. For den indre Forbindelses Vedkommende virkede ogsaa Naturforholdene i høj Grad adskillende. Paa Landjorden skilte høje